

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	8CdoPr/3/2025
Identifikačné číslo spisu:	8718203037
Dátum vydania rozhodnutia:	30.09.2025
Meno a priezvisko:	JUDr. Gabriela Klenková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:8718203037.4

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu H. X.K. J., narodeného XX. X. XXXX, O., X.. X. XX, zastúpeného advokátom JUDr. Vlastimilom Klepáčom, Košice, Krmanova 16, proti žalovanému Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, Banská Bystrica, Lazovná 63, IČO: 42 499 500, o určenie neplatnosti skončenia štátnozamestnaneckého pomeru, vedenom na Okresnom súde Poprad pod sp. zn. 17Cpr/17/2018, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 10. septembra 2024 sp. zn. 13CoPr/3/2024, takto

rozhodol:

Rozsudok Krajského súdu v Prešove z 10. septembra 2024 v potvrdzujúcom výroku o určení neplatnosti výpovede žalovaného danej žalobcovi listom z 13. februára 2018 z r u š u j e a vec mu v rozsahu zrušenia v r a c i a na ďalšie konanie.

Dovolanie proti výroku o odmietnutí odvolania o vylúčení nároku na náhradu funkčného platu na samostatné konanie o d m i e t a.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Poprad (ďalej len „súd prvej inštancie“) v poradí druhým rozsudkom č. k. 17Cpr/17/2018-428 zo 14. októbra 2022, zastavil konanie o určenie, že štátnozamestnanecký pomer žalobcu u žalovaného trvá; určil neplatnosť výpovede zo štátnozamestnaneckého pomeru danej žalovaným listom z 13. februára 2018 žalobcovi; nárok na náhradu funkčného platu vylúčil na samostatné konanie; žalobcovi priznal proti žalovanému nárok na náhradu trov konania.

1.1. Súd prvej inštancie právne vec posúdil v súlade s ustanoveniami § 1 ods. 1 a 3, § 171, § 71 ods. 1 písm. b), § 73 ods. 1 a 2, § 75 ods. 1 písm. f) a g) zákona č. 55/2017 Z. z. o štátnej službe v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 55/2017 Z. z.“). Na základe výsledkov vykonaného dokazovania považoval za nesporné, že žalobca bol štátnym zamestnancom na základe rozhodnutia o vymenovaní do štátnej služby zo 17. júla 2002. Listom žalovaného z 13. februára 2018 bola daná žalobcovi výpoveď z dôvodu, že sa dňa 15. novembra 2017 nezdržal konania, ktoré by mohlo viesť ku konfliktu záujmov služobného úradu s osobnými záujmami a v služobnom čase na pracovisku neoprávnene používal internet a služobný počítač určený výlučne na plnenie služobných úloh na výkon

činností v prospech tretích osôb, ktoré nijako nesúviseli s výkonom štátnej správy. Na základe uvedeného bola daná žalobcovi výpoveď v zmysle § 75 ods. 1 písm. g) zákona č. 55/2017 Z. z., pretože u žalobcu je daný dôvod na okamžité skončenie štátnozamestnaneckého pomeru, keďže mu bolo doručené upozornenie o závažnom porušení služobnej disciplíny. V konaní nebol sporný skutok považovaný žalovaným za závažné porušenie služobnej disciplíny štátneho zamestnanca a to, že sa dňa 15. novembra 2017 nezdržal konania, ktoré by mohlo viesť ku konfliktu záujmov služobného úradu s osobnými záujmami žalobcu a v služobnom čase na pracovisku neoprávnene používal internet a služobný počítač určený výlučne na plnenie služobných úloh na výkon činností v prospech tretích osôb, nesúvisiacich s výkonom štátnej služby a opisom štátnozamestnaneckého miesta, a ktoré by mohli poškodiť dobré meno žalovaného, keďže v informačnom systéme finančnej správy DWH, ktorý je dátovým sklados Finančnej správy Slovenskej republiky sústrediacim údaje o jednotlivých daňových subjektoch, v časti „Analytický list“ vyhľadával osobné údaje a informácie o daňových subjektoch spravovaných obchodnou spoločnosťou EKOS BJ s. r. o., ktorej konateľkou je žalobcova manželka P. J. a dcéra G. S. a obchodnou spoločnosťou PRAKTIK DL s. r. o., ktorej konateľkou je žalobcova manželka P. J.. Získané informácie z DWH zneužil pre potreby spracovania žiadostí týchto daňových subjektov za účelom pridelenia prístupu k elektronickej komunikácii s finančnou správou s tým, že žiadosti na požiadanie manželky následne zaslal cez PFS na webovom sídle finančnej správy pod autentickými údajmi (identifikátorom a prihlasovacím heslom) rôznych používateľov, vrátane H. XXXXXXXX P. J. (manželka) a H. XXXXXXXX G. S. (dcéra) a teda jeho konanie bolo z hľadiska výkonu štátnej služby na štátnozamestnaneckom mieste kontrolor, do ktorého pôsobnosti podľa opisu štátnozamestnaneckého miesta patrili aj činnosti spočívajúce v tvorbe plánu daňových kontrol a vykonávanie daňových kontrol u daňových subjektov, čím žalobca porušil čl. 2, 5, 6 a § 111 ods. 1 písm. a), b), c), d), h), m) zákona č. 55/2017 Z. z., čl. III, ods. 1 a čl. IV ods. 6 písm. g) IRA č. 230/2012/6000200 a 2. diel 3 oddiel, ods. 31, písm. c), e), j), q), s) Služobného poriadku č. 2/2017. Spornou bola otázka, či daný skutok možno považovať za závažné porušenie služobnej disciplíny odôvodňujúci okamžité skončenie štátnozamestnaneckého pomeru. Súd prvej inštancie vykonaným dokazovaním dospel k záveru, že skutok žalobcu nemožno považovať za závažné porušenie služobnej disciplíny, teda nebol naplnený dôvod pre okamžité skončenie pracovného pomeru.

1.2. K posúdeniu intenzity porušenia služobnej disciplíny súd prvej inštancie prihliadol na konkrétne okolnosti prípadu, osobu zamestnanca, doterajší postoj k plneniu služobných povinností, spôsob a intenzitu porušenia konkrétnych pracovných povinností, situáciu, v ktorej k porušeniu služobnej disciplíny došlo, dôsledky porušenia pre zamestnávateľa, ako aj skúmal, či konanie žalobcu spôsobilo žalovanému škodu. Na strane žalobcu zohľadnil postoj žalobcu, ktorý sa ku skutku priznal, oľutoval svoje konanie, ako aj uviedol dôvody pre ktoré tak konal a to pre vážnu chorobu manželky, ktorá registráciu daňových subjektov ako zmluvná účtovníčka nemohla vykonať a nie za účelom podnikania, či obohatenia tretích subjektov. Žalobca nebol zo strany žalovaného upozornený na porušenie služobnej disciplíny za obdobný alebo iný skutok. Zo strany žalovaného bol hodnotený kladne. Pri využití informačného systému Finančnej správy Slovenskej republiky nedošlo k narušeniu systému DWH. Žalobca využil zo systému iba informácie verejne dostupné, nedošlo k zneužitiu údajov, nakoľko žalobca tieto údaje použil zo systému daňovej správy v záujme rýchlejšej registrácie subjektu, čo súd prvej inštancie posúdil ako využitie systému, nie však jeho zneužitie. Zároveň týmto konaním žalovanému nevznikla škoda, pričom potenciálne mohla vzniknúť žalovanému škoda za funkčný plat, ktorý vyplatil žalobcovi za čas, kedy sa nevenoval svojej práci. Aj keď bol žalobca pripojený k systému DWH, z toho však nevyplýva, že by v uvedenom systéme pracoval počas celej pracovnej doby. Konanie žalobcu tak nebolo možné kvalifikovať ako závažné porušenie služobnej disciplíny. Splňalo znaky menej závažného porušenia služobnej disciplíny, teda nebol naplnený dôvod pre okamžité skončenie pracovného pomeru. Pre platnosť výpovede bolo potrebné, aby sa žalobca dopustil dvoch a viacerých porušení služobnej disciplíny. Podľa názoru súdu prvej inštancie, aj iní štátni zamestnanci u žalovaného využívali počítač na iné ako služobné účely, čo zo strany žalovaného doposiaľ nebolo vytýkané. Za daných okolností by posúdenie skutku žalobcu ako závažného porušenia služobnej disciplíny bolo neprimerane prísne a neadekvátne k postupu voči iným štátnym zamestnancom. Zohľadnením všetkých individuálnych skutkových okolností danej veci, preto súd prvej inštancie považoval danú výpoveď za neprimeranú sankciu za konanie žalobcu. Nebolo podstatné, či bol daný skutok považovaný podľa služobného

poriadku žalovaného za závažné porušenie služobnej disciplíny, lebo súd prvej inštancie posudzoval intenzitu porušenia pracovnej disciplíny nezávisle od obsahu interných predpisov zamestnávateľa. Napokon poznamenal, že oboznamovanie sa zamestnancov so služobným poriadkom považoval za formálne. Navyše žalobca nebol žalovaným upozorňovaný na porušenie služobnej disciplíny v súvislosti s využívaním počítačovej siete, a takéto konanie zo strany zamestnancov žalovaného nebolo výnimočné. V závere súd prvej inštancie poukázal na právne závery vyplývajúce z rozhodovacej praxe najvyšších súdnych autorít - rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 21Cdo/414/2001, 5Cdo/95/2009, z ktorých relevantnú časť citoval. Rovnako poukázal na rozhodnutia Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 6Cdo 45/1994, 21Cdo 1228/1999 (R 21/2001). Na základe uvedených dôvodov preto žalobe o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru vyhovel. O zastavení konania sčasti rozhodol v súlade s § 145 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“); o vylúčení nároku na náhradu funkčného platu na samostatné konanie rozhodol v súlade s § 166 ods. 2 CSP. O nároku na náhradu trov konania rozhodol v súlade s § 255 ods. 1 CSP.

2. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) v poradí tretím rozsudkom z 10. septembra 2024 sp. zn. 13CoPr/3/2024 potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku o určení neplatnosti výpovede danej žalobcovi listom žalovaného z 13. februára 2018; odmietol odvolanie proti výroku o vylúčení nároku na náhradu funkčného platu na samostatné konanie; zrušil rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku o zastavení konania o určenie, že štátnozamestnanecký pomer žalobcu u žalovaného trvá a vo výrokoch o trovách konania a v rozsahu zrušenia vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

2.1. Odvolací súd v odôvodnení rozhodnutia skonštatoval správnosť zistenia skutkového stavu, ako aj právneho posúdenia súdom prvej inštancie, vrátane jeho odôvodnenia, s ktorým sa stotožnil. Vychádzajúc zo zisteného skutkového stavu súdom prvej inštancie, ustálil, že v konaní nebolo sporné, že žalobca bol štátnym zamestnancom na základe rozhodnutia o vymenovaní do štátnej služby, a žalovaný dal žalobcovi výpoveď zo štátnozamestnaneckého pomeru, ktorá obsahovala všetky zákonné náležitosti. Taktiež nebol sporný skutok, pre ktorý bola daná výpoveď a to z dôvodu, že žalobca sa dňa 15. novembra 2017 dopustil konania, ktoré by mohlo viesť ku konfliktu záujmov služobného úradu s osobnými záujmami. Žalobca v služobnom čase na pracovisku neoprávnene používal internet a služobný počítač určený výlučne na plnenie služobných úloh na výkon činností v prospech tretích osôb, ktoré žiadnym spôsobom nesúviseli s výkonom štátnej služby a opisom štátnozamestnaneckého miesta a ktoré by mohli poškodiť dobré meno finančnej správy. Sporným v danom prípade bolo, či konanie žalobcu bolo natoľko závažným porušením služobnej disciplíny, že napĺňalo znaky závažného porušenia pracovnej disciplíny, a teda, či postup žalovaného bol v súlade s právnymi predpismi, daním výpovede zo štátnozamestnaneckého pomeru v zmysle ustanovenia § 75 ods. 1 písm. g) zákona č. 55/2017 Z. z.

2.2. Odvolací súd s poukazom na právnu úpravu vyplývajúcu zo zákona č. 55/2017 Z. z., ktorá rozlišuje dva stupne porušenia služobnej disciplíny-menej závažné a závažné akcentoval, že zákon bližšie pojmy nekonkretizuje a ani demonštratívne neuvádza, aké konkrétne porušenia možno subsumovať pod ktorú mieru intenzity porušenia služobnej disciplíny. Hodnotenie intenzity porušenia služobnej disciplíny preto závisí od konkrétneho zamestnávateľa, a to s poukazom a prihliadnutím na konkrétne okolnosti prípadu, charakter vykonávanej práce, osobu zamestnanca, postoj zamestnanca k plneniu jeho pracovných úloh, intenzitu a spôsob porušenia služobných povinností, situáciu v ktorej k porušeniu služobnej disciplíny došlo, ale aj dôsledky porušenia služobných povinností pre zamestnávateľa, či konanie spôsobilo zamestnávateľovi škodu atď. Rozdiel medzi menej závažným a závažným porušením pracovnej disciplíny spočíva v tom, že pri závažnom porušení pracovnej disciplíny zákon oprávňuje zamestnávateľa na výpoveď alebo okamžité skončenie pracovného pomeru so zamestnancom, ktorý sa takéhoto závažného porušenia pracovnej disciplíny dopustil, a to len z dôvodu taxatívne vymenovaných v ustanovení § 75 zákona č. 55/2017 Z. z. V tejto súvislosti odvolací súd poukázal na právny záver vyplývajúci z rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 24. novembra 2011 sp. zn. 8Sžo/3/2011, z ktorého relevantnú časť citoval. Nadväzujúc na uvedené tiež zdôraznil, že právna kvalifikácia závažného porušenia pracovnej disciplíny závisí na okolnostiach konkrétneho prípadu, musí sa však prihliadať nielen k osobe zamestnanca, k jeho pracovnej pozícii, ktorú zastáva, k miere zavinenia, k spôsobu

porušenia pracovnej disciplíny, ale aj k času a situácii, v ktorom došlo k porušeniu pracovnej disciplíny. Zamestnávateľ však môže bližšie konkretizovať prípady závažného porušenia pracovnej disciplíny aj vo svojom služobnom predpise.

2.3. Odvolací súd pri posudzovaní individuálnych skutkových okolností danej veci na strane žalobcu zohľadnil, že žalobca pôsobil u žalovaného v pozícii kontrolóra od roku 1998, pričom v roku 2002 bol vymenovaný do štátnej služby a v roku 2004 do stálej štátnej služby. Činnosť žalobcu spočívala vo vyhľadávaní údajov a informácií o daňových subjektoch spravovaných obchodnou spoločnosťou manželky žalobcu, ktoré informácie žalobca následne použil pre spracovanie žiadostí týchto daňových subjektov za účelom pridelenia prístupu k elektronickej komunikácii s finančnou správou. Žalobca v konaní tvrdil, že z informačného systému finančnej správy použil len tie informácie, ktoré sú verejne dostupné. Na základe uvedeného odvolací súd ustálil, že žalobca sa dopustil svojím konaním porušenia služobnej disciplíny, keď počas pracovnej doby vykonával súkromné záležitosti a to v mene manželky, ktorá ako konateľka obchodných spoločností spravovala daňové subjekty. V konaní však nepovažoval za preukázané, že by takýmto konaním žalobcu bola žalovanému spôsobená škoda a tiež nebolo preukázané ani to, že by takýmto konaním žalobcu boli na súkromné účely zneužitie informácie prístupné len zamestnancom žalovaného po prihlásení sa do informačného systému DWH finančnej správy. Citujúc ustanovenie § 111 ods. 1 písm. d) zákona č. 55/2017 Z. z. tiež dôvodil, že výklad slovesa zneužiť je spojený s konotáciou využiť niečo na nečestné ciele. Pokiaľ žalobca v snahe pomôcť svojim blízkym (manželke, ktorej zdravotný stav bol nepriaznivý a dcéry, ktorá bola v tom čase tehotná) pomohol, podľa názoru odvolacieho súdu jeho konanie možno považovať z hľadiska profesijného za ospravedlniteľné ako manžela. Žalobca totiž nekonal s cieľom nečestným pri zastupovaní a pomoci svojim blízkym rodinným príslušníkom. Naopak snažil sa im pomôcť v stave ich choroby, resp. tehotenstva. Odvolací súd zároveň konštatoval, že v povinnosti žalobcu ako zamestnanca zdržať sa konania, ktoré by mohlo viesť ku konfliktu záujmu služobného úradu a osobných záujmov, nezistil existenciu takého konfliktu. Vykonaním registrácie daňových subjektov nemohlo dôjsť ku konfliktu medzi záujmami príslušného úradu a jeho záujmami. Je potrebné rozlíšiť akúkoľvek aktivitu štátneho zamestnanca v prospech inej osoby za akúkoľvek výhodu a pomoc blízkej osobe.

2.4. Nadväzujúc na uvedené odvolací súd posudzoval existenciu porušenia služobnej disciplíny aj v spojení so Služobným poriadkom č. 2/2017 žalovaného. Zdôraznil, že všetky informácie o daňových subjektoch, ktoré sa nachádzali v informačnom systéme finančnej správy DWH, mal žalobca prístupné od svojej manželky, resp. dcéry. V konaní nebolo preukázané, že by žalobca nadobudol z informačného systému finančnej správy takú informáciu, ktorá by nebola k dispozícii osobám, pre ktoré túto činnosť vykonávali. Žalobca si tým zjednodušil registráciu týchto subjektov na elektronicкую komunikáciu s finančnou správou. Napokon odvolací súd nezistil žiadnu súvislosť ani medzi konaním žalobcu ako kontrolóra, ktorý pod identifikačnými údajmi manželky a dcéry sa prihlasoval a komunikoval s finančnou správou elektronickey. Zároveň podotkol, že v konaní nebolo žiadnym spôsobom namietané, ani preukazované, že žalobca akýmkoľvek spôsobom pri plánovaní daňových kontrol a ich vykonávaní vo vzťahu k subjektom, ktorých daňovými poradcami boli manželka a dcéra, k týmto subjektom pristupoval iným spôsobom než k ostatným subjektom. Odvolací súd sa preto nestotožnil s názorom žalovaného, že by konanie žalobcu bolo možné považovať za absolútne neprijateľné a v rozpore s princípmi, na ktorých je štátna správa budovaná (princíp zákonnosti, nestrannosti a profesionality). Vykonanie jednoduchej mechanickej činnosti nemohlo ohroziť dôveru verejnosti v nestrannosť a objektívnosť finančnej správy. Pokiaľ žalovaný v Služobnom poriadku č. 2/2017 nedefinoval konkrétne a nezameniteľne, čo považuje za závažné porušenie služobnej povinnosti, ale za takéto konanie považuje činnosť ohrozujúcu dôveru verejnosti a služobného úradu v nestrannosť a objektívnosť jeho konania, z uvedeného je zrejmé, že ide o veľmi všeobecnú a vágnu kvalifikáciu, ktorej konkrétny výklad musí poskytnúť súd. V tejto súvislosti odvolací súd poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 9Cdo/121/2020, týkajúce sa závažného porušenia služobnej disciplíny vymedzeného v služobnom poriadku. S prihliadnutím na osobitosti danej veci, odvolací súd i napriek porušeniu povinnosti žalobcu pri výkone služobných povinností skonštatoval, že nedosahujú dôvodnú intenzitu pre dianie výpovede.

2.5. K namietanému poškodeniu dobrej povesti právnickej osoby, odvolací súd citujúc ustanovenie § 19b Občianskeho zákonníka podotkol, že konaním poškodzujúcim dobrú povesť nemôže byť interné konanie zamestnanca žalovaného spočívajúce v neoprávnenom využívaní pracovného počítača počas pracovnej doby. Ani táto skutočnosť neodôvodňovala skončenie štátnozamestnaneckého pomeru výpoveďou. Napokon odvolací súd nezistil, že by konaním žalobcu malo dôjsť k porušeniu daňového tajomstva. Údaje obchodných spoločností, ktoré žalobca zapisoval do príslušného programu mu boli poskytnuté osobou, ktorá k nim mala legitímny prístup.

2.6. Prihliadajúc na princíp spravodlivosti odvolací súd poznamenal, že konanie žalobcu z pohľadu intenzity porušenia pracovnej disciplíny nevykazuje znaky jej závažného porušenia. Žalovaný v konaní nepreukázal, že by žalobca mu spôsobil škodu, resp. že by údaje prístupné len v rámci informačného systému DWH zneužil žalobca na súkromné, či komerčné účely. Vyhodnotenie konania žalobcu ako závažné porušenie pracovnej disciplíny nebolo primerané skutku, preto výpoveď daná žalobcovi podľa § 75 ods. 1 písm. g) zákona č. 55/2017 Z. z. nebola splnená, lebo neexistoval dôvod pre okamžité skončenie služobného pomeru. Z uvedeného dôvodu je preto správny záver súdu prvej inštancie o neplatnosti výpovede. K predloženému rozhodnutiu R 18/1974 odvolací súd dodal, že uvedené rozhodnutie nie je aplikovateľné na danú vec, lebo posúdenie existencie závažného porušenia pracovnej disciplíny je závislé od konkrétnych individuálnych okolností každého jednotlivého prípadu.

2.7. Vo vzťahu k výroku o zastavení konania, odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie z dôvodu nesprávneho procesného postupu v rozpore s ustanovením § 145 a § 146 CSP. Zároveň zrušil aj súvisiaci výrok o trovách konania.

2.8. Vo vzťahu k výroku o vylúčení nároku na náhradu funkčného platu na samostatné konanie odvolací súd odmietol odvolanie ako neprípustné v súlade s ustanoveniami § 355 ods. 2, § 357 a § 386 písm. c) CSP.

3. Proti uvedenému rozhodnutiu odvolacieho súdu podal dovolanie žalovaný (ďalej len „dovolateľ“), ktorého prípustnosť vyvodzoval z ustanovenia § 420 písm. f) CSP, namietaním zmatečnosti napadnutého rozhodnutia, jeho nedostatočného odôvodnenia, porušením princípu predvídateľnosti a zákazu svojvoľného postupu. Dovolateľ s poukazom na rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) sp. zn. IV. ÚS 14/07, III. ÚS 131/2010, III. ÚS 107/07, III. ÚS 275/2018, z ktorých relevantné časti citoval, považoval odôvodnenie napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu za nedostatočné, nepreskúmateľné, s ktorým sa nestotožnil. Trval na tom, že k posúdeniu skutočností za ktorých došlo k porušeniu služobnej disciplíny žalobcom, navrhoval vykonať výsluch svedkov, ktorý návrh súd prvej inštancie zamietol. Podľa názoru dovolateľa odvolací súd v celom odôvodnení napadnutého rozsudku ospravedlňoval a odôvodňoval konanie žalobcu ako menej závažné porušenie služobnej disciplíny plnením povinností žalobcu pomáhať si v zmysle rodinného práva, pričom absentuje širšia súvislosť tejto pomoci, konečný subjekt, ktorý z pomoci profitoval a uvádzané dôvody nevychádzajú z vykonaných dôkazov. S poukazom na body 36., 39., 59. a 65. odôvodnenia, považoval žalovaný záver odvolacieho súdu za prekvapivý, dehonestujúci inštitút pracovnej (služobnej) povinnosti a morálky. V tejto súvislosti zdôraznil, že akýkoľvek odkaz na zákon č. 36/2005 Z. z. o rodine vo vzťahu k obchodným spoločnostiam, v ktorých manželka a dcéra žalobcu boli konateľky považoval za prekvapivý, nedôvodný a arbitrárny. Dovolateľ v podstatnom rozsahu nesúhlasil s vysporiadaním sa odvolacím súdom s uplatnenými námietkami v celom rozsahu, ku ktorým zopakoval už uplatnenú argumentáciu (body č. 42 a 43., 56. odôvodnenia napadnutého rozhodnutia). Napokon dovolateľ nesúhlasil s odmietnutím odvolania proti výroku o vylúčení nároku na náhradu funkčného platu na samostatné konanie. Tvrdil, že postupom odvolacieho súdu mu bola odňatá možnosť konať pred súdom, keďže došlo k svojvoľnému rozdeleniu konania na konanie o určenie neplatného skončenia štátnozamestnaneckého pomeru, o trvaní na ďalšom zamestnávaní a o náhrade mzdy, keďže všetky uvedené konania spolu súvisia.

3.1. V súvislosti s uplatneným dovolacím dôvodom v zmysle ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b) CSP dovolateľ vymedzil právnu otázku, ktorá nebola súdom riešená v znení: „Je použitie údajov tvoriacich

daňové tajomstvo a obsahujúce osobné údaje z informačného systému zamestnávateľa, ktorý má zamestnanec pridelený za účelom plnenia služobných úloh, vo svoj prospech alebo v prospech tretích osôb, čo aj blízkych, resp. na akýkoľvek iný účel, ktorý nesúvisí s plnením služobných úloh, považované ako závažné porušenie služobnej disciplíny“. V rámci namietaného nesprávneho právneho posúdenia opätovne zdôraznil, že bolo potrebné rozlišovať konanie zamestnanca, ktorý mal pridelený počítač, ktorý používa na súkromné účely, napr. na prehliadanie internetových stránok, či na využívanie na súkromnú emailovú komunikáciu a konanie žalobcu, ktorý využil údaje, ktoré mal k dispozícii z titulu postavenia a pracovného zaradenia na získanie výhody t. j. splnenie zákonnej povinnosti daňových subjektov pre seba a tretie osoby. Pohnútkou žalobcu pomoc rodine je neakceptovateľná a žiadnym spôsobom nezmiernuje zavinenie žalobcu, ktoré je vedome úmyselné. Je neprijateľné, aby zamestnanec vo funkcii kontrolóra, ktorý má voči daňovým subjektom nadriadené postavenie, sám povinnosti daňových subjektov vykonával v služobnom čase, pričom zneužil informačné systémy DWH. Je neprijateľné, aby akýkoľvek zamestnanec využil údaje, ktoré mu poskytol zamestnávateľ na plnenie služobných úloh vo svoj prospech alebo v prospech tretích osôb. Dovolateľ považoval konanie žalobcu, ktorý v služobnom čase na pracovisku neoprávnene používal internet a služobný počítač určený na plnenie služobných úloh na výkon činností v prospech tretích osôb, ktoré nijako nesúviseli s výkonom jeho štátnej služby a opisom jeho štátnozamestnaneckého miesta, keď v internom informačnom systéme finančnej správy DWH vyhľadával osobné údaje a informácie o daňových subjektoch, ktoré tvoria daňové tajomstvo, spravovaných obchodnou spoločnosťou EKOS BJ, s. r. o., ktorej konateľkou je žalobcova manželka a dcéra, a obchodnou spoločnosťou PRAKTIK DL, s. r. o., ktorej konateľkou je žalobcova manželka, pričom získané informácie zo systému DWH zneužil pre potreby spracovania žiadostí týchto daňových subjektov za účelom pridelenia ich prístupu k elektronickej komunikácii s finančnou správou s tým, že tieto žiadosti na požiadanie manželky následne zaslal cez portál finančnej správy pod autentifikačnými údajmi (identifikátorom a prihlasovacím heslom) rôznych používateľov vrátane svojej manželky a dcéry, jednoznačne za konanie, ktoré vedie ku konfliktu záujmov služobného úradu s osobnými záujmami štátneho zamestnanca, čo je v rozpore s princípmi zákonnosti, nestrannosti a profesionality, na ktorých je štátna služba budovaná. Žalobca vedel, že informačný systém DWH môže využívať len v súvislosti s plnením služobných úloh. K prihláseniu daňových subjektov k elektronickej komunikácii okrem iných údajov je potrebné aj rodné číslo konateľa, ktorý údaj je osobitne chránený a citlivý. Navrhol zmeniť napadnuté rozhodnutie a žalobu zamietnuť eventuálne zrušiť a vec vrátiť odvolaciemu súdu na opätovné prejednanie.

4. Žalobca vo vyjadrení k dovolaniu sa s uplatnenými dovolaciami dôvodmi nestotožnil. Podľa jeho názoru z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia sú zjavné všetky pre rozhodnutie podstatné skutočnosti objasňujúce skutkový a právny základ rozhodnutia, preto nedošlo k porušeniu práva žalovaného na spravodlivý proces. K namietanému nesprávne právne posúdeniu a k vymedzenej otázke uviedol, že iba závažné porušenie pracovnej disciplíny je dôvodom na okamžité skončenie pracovného pomeru. Ide o právnu normu s neurčitou hypotézou, preto je vždy úlohou súdu, aby podľa svojho uváženia zvážil okolnosti prípadu a sám túto hypotézu vymedzil. Pri týchto úvahách súd nie je obmedzovaný žiadnymi konkrétnymi hľadiskami, či hranicami, ale zohľadňuje iba špecifiká danej veci a podporne i platnú judikatúru, ak bola prijatá. Z uvedeného vyplýva, že pri posudzovaní stupňa intenzity porušenia pracovnej disciplíny nie je súd viazaný tým, ako zamestnávateľ vo svojom pracovnom poriadku alebo v inom internom predpise hodnotí určité konanie svojho zamestnanca. Pri skúmaní intenzity porušenia pracovnej disciplíny sa vo všeobecnosti musí prihliadať na osobu zamestnanca, ním zastávanú funkciu, jeho doterajší postoj pri plnení pracovných úloh, mieru zavinenia zamestnanca, spôsob a intenzitu porušenia konkrétnych povinností zamestnancom, dôsledky porušenia pracovnej disciplíny pre zamestnávateľa a to, či zamestnanec svojím konaním spôsobil zamestnávateľovi škodu a pod. Žalobca sa stotožnil s právnym posúdením danej veci súdmi nižšej inštancie. Zdôraznil, že sa nesnaží a ani sa nesnažil zľahčovať jeho konanie. V tejto súvislosti dodal, že žiadne informácie z informačného systému finančnej správy nezískal, poskytla mu ich jeho manželka. Z uvedeného dôvodu preto nedošlo k zneužitiu informácií ako opakovane tvrdil žalovaný. Uvedené údaje nepoužil pri elektronickej komunikácii s tretou osobou. Žalovanému nespôsobil škodu a všetky pracovné úlohy vyplývajúce mu z jeho funkčného zaradenia si v danom období splnil, čo ho dôkazom je, že zo strany žalovaného nedostal žiadne upozornenia ani napomenutie. Svoje konanie oľutoval, ako aj vysvetlil jeho motív. Napokon

podotkol, že na základe jeho žiadosti po právoplatnom rozhodnutí súdu požiadal zo zdravotných dôvodov o uvoľnenie zo služobného pomeru. Rozhodnutím riaditeľa Daňového úradu Prešov č. 371484/2021 z 9. augusta 2021 bol uvoľnený zo služobného pomeru príslušníka finančnej správy dňom 30. septembra 2021. Navrhol dovolanie odmietnuť.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „dovolací súd“) príslušný na rozhodnutie o dovolaní (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu, v neprospech ktorej bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) po preskúmaní, či dovolanie obsahuje zákonom predpísané náležitosti (§ 428 CSP) a či sú splnené podmienky podľa § 429 CSP, v rámci dovolacieho prieskumu dospel k záveru, že dovolanie vo vzťahu k potvrdzujúcemu výroku vo veci samej je nielen prípustné, ale aj dôvodné. Proti výroku o odmietnutí odvolania proti výroku o vylúčení nároku na náhradu funkčného platu dovolanie nie je prípustné.

6. Podľa § 419 CSP proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

7. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné sú vymenované v § 420 a § 421 CSP. Z citovaného ustanovenia *expressis verbis* vyplýva, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, tak takéto rozhodnutie nemožno úspešne napadnúť dovolaním.

8. Podľa § 421 ods. 1 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

9. Podľa § 432 CSP dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

10. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

11. Otázkou relevantnou podľa § 421 ods. 1 CSP môže byť len otázka právna, nie skutková. Môže ísť tak o otázku hmotnoprávnou, ako aj o otázku procesnoprávnou, ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení. Na to, aby na základe dovolania podaného podľa uvedeného ustanovenia mohlo byť rozhodnutie odvolacieho súdu podrobené meritórnemu dovolaciemu prieskumu z hľadiska namietaného nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 432 ods. 1 CSP), musia byť najskôr splnené predpoklady prípustnosti (vecnej prejednávateľnosti) dovolania, zodpovedajúce niektorému zo spôsobov riešenia tej právnej otázky, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a tiež podmienky dovolacieho konania, medzi ktoré okrem iného patrí riadne odôvodnenie dovolania prípustnými dovolacími dôvodmi a spôsobom vymedzeným v ustanoveniach § 431 až § 435 CSP. K posúdeniu dôvodnosti dovolania a teda vecnej správnosti napadnutého rozhodnutia, či dovolateľom napadnuté rozhodnutie skutočne spočíva na nesprávnom právnom posúdení, môže dovolací súd pristúpiť len po prijatí záveru o prípustnosti dovolania.

12. Dovolací súd posudzujúci prípustnosť dovolacieho dôvodu uplatneného podľa § 421 ods.1 CSP v súlade s § 432 CSP v spojení s § 124 CSP (I. ÚS 51/2020), v snahe autenticky porozumieť textu dovolania (IV. ÚS 15/2021, I. ÚS 115/2020, I. ÚS 336/2019) dospel k záveru, že dovolanie je procesne prípustné. V rámci namietaného nesprávneho právneho posúdenia sa následne zaoberal uplatnenou

argumentáciou dovolateľa k otázke posúdenia, či je použitie údajov tvoriacich daňové tajomstvo a obsahujúce osobné údaje z informačného systému zamestnávateľa, ktorý má zamestnanec pridelený za účelom plnenia služobných úloh, vo svoj prospech alebo v prospech tretích osôb, čo aj blízkych, resp. na akýkoľvek iný účel, ktorý nesúvisí s plnením služobných úloh, považované ako závažné porušenie služobnej disciplíny.

12.1. V preskúmvanej veci dovolací súd v rámci dovolacieho prieskumu uprednostnil namietané nesprávne právne posúdenie v zmysle § 421 ods. 1 CSP, pred posúdením dovolacieho dôvodu v zmysle § 420 písm. f) CSP vo vzťahu k výroku o určení neplatnosti výpovede žalovaného danej žalobcovi listom z 13. februára 2018.

13. Podľa článku 5 zákona č. 55/2017 z. z. v znení účinnom do 30. apríla 2018 štátny zamestnanec pri výkone štátnej služby uprednostňuje verejný záujem pred osobným záujmom a služobný úrad pri rozhodovaní v štátnozamestnaneckých vzťahoch koná objektívne. Princíp nestrannosti sa uplatňuje najmä povinnosťou štátneho zamestnanca pri výkone štátnej služby konať a rozhodovať nestranne, zdržať sa konania, ktoré by mohlo viesť ku konfliktu záujmov služobného úradu s osobnými záujmami, a nezneužívať informácie získané v súvislosti s vykonávaním štátnej služby vo vlastný prospech alebo v prospech iného.

14. Podľa § 111 ods. 1 písm. d) zákona č. 55/2017 Z. z. v znení účinnom do 30. apríla 2018 štátny zamestnanec je povinný zdržať sa konania, ktoré by mohlo viesť ku konfliktu záujmu služobného úradu s osobnými záujmami, najmä nezneužívať informácie získané v súvislosti s vykonávaním štátnej služby na vlastný prospech alebo v prospech iného.

15. Podľa § 75 ods. 1 písm. g) zákona č. 55/2017 Z. z. v znení účinnom do 30. apríla 2018 služobný úrad môže dať štátnemu zamestnancovi výpoveď, ak je u štátneho zamestnanca dôvod na okamžité skončenie štátnozamestnaneckého pomeru.

16. Podľa § 78 zákona č. 55/2017 Z. z. v znení účinnom do 30. apríla 2018 služobný úrad môže okamžite skončiť štátnozamestnanecký pomer štátneho zamestnanca do dvoch mesiacov odo dňa oznámenia upozornenia o závažnom porušení služobnej disciplíny, najneskôr do jedného roka odo dňa, keď dôvod na okamžité skončenie štátnozamestnaneckého pomeru vznikol.

17. Podľa § 117 ods. 1 a 2 a ods. 4 a 7 zákona č. 55/2017 Z. z. v znení účinnom do 30. apríla 2018 štátny zamestnanec zodpovedá za porušenie služobnej disciplíny, ktorou je nesplnenie alebo porušenie povinností alebo obmedzení vyplývajúcich z tohto zákona, ktoré sa vzťahujú na vykonávanie štátnej služby, ak k ich nesplneniu alebo porušeniu došlo v súvislosti s výkonom štátnej služby. Podľa miery závažnosti porušenia služobnej disciplíny sa rozlišuje a) menej závažné porušenie služobnej disciplíny, b) závažné porušenie služobnej disciplíny. Služobný úrad môže vydať upozornenie o porušení služobnej disciplíny (ďalej len "upozornenie") za menej závažné porušenie služobnej disciplíny najneskôr do jedného roka odo dňa, keď dôvod na jeho vydanie vznikol. Ak došlo k závažnému porušeniu služobnej disciplíny, služobný úrad postupuje podľa § 78 ods. 1 alebo § 75 ods. 1 písm. g).

18. Podľa § 109 ods. 2 a 3 zákona č. 55/2017 Z. z. v znení účinnom do 30. apríla 2018 v služobnom poriadku služobný úrad najmä bližšie upraví služobné podmienky ustanovené týmto zákonom a upraví, ktoré porušenie povinností štátneho zamestnanca sa považuje za závažné porušenie služobnej disciplíny. Služobný poriadok je záväzný pre služobný úrad a pre všetkých jeho štátnych zamestnancov, ktorí musia byť s jeho obsahom riadne oboznámení.

19. Z okolností preskúmvanej veci vyplýva, že žalovaný dal žalobcovi výpoveď zo štátnozamestnaneckého pomeru listom z 13. februára 2018 podľa § 75 ods. 1 písm. g) zákona č. 55/2017 Z. z., pretože u žalobcu bol daný dôvod na okamžité skončenie štátnozamestnaneckého pomeru, keďže mu bolo doručené upozornenie o závažnom porušení služobnej disciplíny z dôvodu, že sa dňa 15. novembra 2017 nezdržal konania, ktoré by mohlo viesť ku konfliktu záujmov služobného

úradu s osobnými záujmami a v služobnom čase na pracovisku neoprávnene používal internet a služobný počítač určený výlučne na plnenie služobných úloh na výkon činnosti v prospech tretích osôb, ktoré nijako nesúviseli s výkonom štátnej správy (v spise na č. l. 8) Žalovaným listom z 22. januára 2018 doručil žalobcovi upozornenie na porušenie pracovnej disciplíny, v ktorom bolo žalobcovi oznámené porušenie služobnej disciplíny v nasledovných prípadoch: - v priebehu dočasnej pracovnej neschopnosti, ktorá trvala od 18. januára 2017 do 1. februára 2017, sa nezdržiaval na adrese uvedenej lekárom v potvrdení o pracovnej neschopnosti a to na adrese X. XX, O., ale sa nachádzal v dňoch 22. januára 2017, 26. januára 2017 - 27. januára 2017, 3. februára 2017 - 5. februára 2017, 12. februára 2017 vo B. I., resp. na Q., kde vykonával športové aktivity, čím mal porušiť liečebný režim určený ošetrovujúcim lekárom. Porušenie služobnej disciplíny generálny tajomník služobného úradu posúdil ako menej závažné porušenie služobnej disciplíny; - v priebehu roku 2017 a to konkrétne dňa 17. februára 2017 použil vlastné súkromné pamäťové médium USB kľúč, ktorý nie je v majetku finančnej správy, bez povolenia vedúceho zamestnanca s prechádzajúcim súhlasom zamestnanca povereného správou IT a prepožil ho prostredníctvom služobného počítača pod názvom V.-XXX s IP adresou XXX.X.XX.XX do počítačovej siete finančnej správy. Porušenie služobnej disciplíny generálny tajomník služobného úradu posúdil ako menej závažné porušenie služobnej disciplíny; - v priebehu roku 2017 a to konkrétne dňa 15. novembra 2017 použil vlastné súkromné pamäťové médium USB kľúč, ktorý nie je v majetku finančnej správy, bez povolenia vedúceho zamestnanca s prechádzajúcim súhlasom zamestnanca povereného správou IT a prepožil ho prostredníctvom služobného počítača pod názvom V.-XXX s IP adresou XXX.X.XX.XX do počítačovej siete finančnej správy. Porušenie služobnej disciplíny generálny tajomník služobného úradu posúdil ako menej závažné porušenie služobnej disciplíny. Dňa 15. novembra 2017 prostredníctvom pracovnej stanice (služobného počítača) pod názvom V.-XXX, s IP adresou XXX.X.XX.XX, vyhľadával v služobnom čase v informačnom systéme finančnej správy DWH daňové subjekty a to z dôvodu získania potrebných údajov o týchto daňových subjektoch, ktorých účtovníctvo vedie, resp. ktorých daňovým zástupcom je obchodná spoločnosť žalobcovej manželky s obchodným názvom Praktik DL s.r.o., resp. obchodná spoločnosť žalobcovej manželky a dcéry H. G. S. s obchodným názvom EKOS BJ s.r.o. Porušenie služobnej disciplíny generálny tajomník služobného úradu v danom prípade posúdil ako závažné porušenie služobnej disciplíny (v spise na č. l. 10 až 15). Žalovaný s účinnosťou od 1. júna 2017 vydal interný riadiaci akt, tzv. služobný poriadok, v ktorom je definované, ktoré konania štátnych zamestnancov sú považované za závažné porušenie služobnej disciplíny. Podľa tvrdenia žalovaného žalobca svojim konaním dňa 15. novembra 2017 naplnil niekoľko skutkových podstat konaní kvalifikovaných služobným poriadkom ako závažné porušenie pracovnej disciplíny, konkrétne tretí oddiel odseku 3.1. písm. c), e), j), q), s) služobného poriadku. Disciplinárne postihnutelného konania sa žalobca dopustil i napriek tomu, že bol so služobným poriadkom preukázateľne oboznámený dňa 15. júna 2017, čo potvrdil svojim podpisom. Žalovaný k hodnoteniu konania žalobcu v pozícii kontrolóra daňových subjektov v podaní z 30. septembra 2022 uviedol, že z evidencie dochádzky žalobcu za mesiac 11/2017 vyplýva, že žalobca dňa 15. novembra 2017 prišiel do zamestnania o 06:55 hod. a zo zamestnania odišiel o 14:31 hod. Z aktivity vykonanej na služobnom počítači žalobcu V.-XXX s IP adresou XXX.X.XX.XX vyplýva, že žalobca od okamihu kedy zaevidoval svoj príchod do zamestnania cez virtuálny snímač dochádzky začal vykonávať činnosti pre iné osoby, pričom takto pokračoval celý pracovný deň. Žalobca celý časový úsek, v ktorom mal dňa 15. novembra 2017 vykonávať štátnu službu a byť služobnému úradu k dispozícii, sa výkonu štátnej služby nijako nevenoval a v prospech finančnej správy, od ktorej poberal funkčný plat, nič nevykonával; práve naopak služobným úradom zverené predmety ako služobný počítač a pripojenie na internet a najmä údaje sústredené v internom informačnom systéme finančnej správy DWH využíval na výkon práce pre iného. Z predmetného prehľadu sú evidentné časové údaje, kedy vykonával tzv. „doregistráciu“ daňových subjektov: 06:55, 07:20, 07:41, 07:50, 07:57, 08:10, 08:17, 08:18, 08:28, 08:36, 08:56, 09:04, 09:10, 09:17, 09:28, 09:46, 09:53, 10:30, 10:57, 11:11, 11:12, 11:19, 11:26, 11:29, 11:35, 11:43, 11:50, 12:00, 12:08, 12:15, 12:23, 12:30, 12:40, 12:48, 12:51, 12:55, 13:02 hod. Z uvedených dôkazov vyplýva, že doregistrácia jedného subjektu trvala v prieme 15-20 minút. V tejto súvislosti zdôraznil, že za útok na majetok zamestnávateľa možno rozumieť situáciu, keď zamestnanec predstiera výkon práce pre zamestnávateľa, nakoľko žalobca síce dňa 15. novembra 2017 zaznamenal o 06:55 hod. príchod do zamestnania, ale výkonu štátnej služby v prospech štátu sa nevenoval, keďže od okamihu svojho príchodu o 06:55 hod. začal preukázateľne vykonávať, ako sám priznal „doregistráciu“ daňových

subjektov, na ktorú nebol z funkcie odborného radcu na štátnozamestnaneckom mieste kontrolór ODK 4 povinný a ani oprávnený. Žalobca si svojvoľne vykonával činnosti, ktoré mu nepatrili, a ktoré mu nijako nevyplývali z opisu jeho štátnozamestnaneckého miesta a ktorých výkon mali realizovať daňové subjekty sami. Tým služobnému úradu vznikla škoda, uvedená a špecifikovaná v podaní zo dňa 27. júna 2022. K obsahu údajov v analytickom liste DWH systému argumentoval tým, že adresy daňového subjektu, identifikačné údaje (DIČ, IČO, rodné číslo), zoznamy podaných daňových priznaní za vybranú daň ako napr. DPH, daň z príjmu právnickej či fyzickej osoby, zoznam kontrol/miestnych zisťovaní, tabuľka nedoplatkov/preplatiev daňového subjektu ku koncu každého účtovného obdobia ako i ku koncu roka, zoznam podaných účtovných výkazov a účtovných závierok, ukazovatele o finančno-ekonomickej analýze podniku, zoznam platieb, prehľad dokumentov za daňový subjekt, procesné schémy a mnohé ďalšie „Analytický list“ bol nasadený do prevádzky v roku 2008 a plne nahradil po zavedení nového produkčného systému jednotný spis daňového subjektu. „Analytický list“ DWH ako interný informačný systém finančnej správy má však slúžiť výlučne užívateľom - zamestnancom finančnej správy, disponujúcim prístupom do tohto modulu, ktorý je na základe vyplneného a nadriadeným podpísaného evidenčného listu DWH, a výlučne v spojitosti s plnením ich služobných úloh. Nemôže byť vôbec sporné, že tieto údaje tvoria daňové tajomstvo a niektoré ako rodné číslo, dátum narodenia, adresa konateľa sú osobnými údajmi. Podľa § 11 ods. 2 zákona č. 563/2009 Z. z. o správe daní (daňový poriadok) a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších prípadov platí: „Daňové tajomstvo je povinný zachovávať každý, kto sa ho dozvedel, a môže byť použité len na plnenie úloh podľa tohto zákona, osobitných predpisov alebo medzinárodnej zmluvy, ktorou je Slovenská republika viazaná.“ Z uvedeného je nesporné, že predmetom údajov v DWH boli údaje osobitne chránené jednak ako daňové tajomstvo a tiež ako osobné údaje. Napokon k posúdeniu intenzity porušenia služobnej disciplíny akcentoval, že závažná miera intenzity porušenia služobnej disciplíny, ktorej sa žalobca dopustil, vyplýva z neoprávneného využitia/použitia informácií sústredených v internom informačnom systéme žalovaného, adresovanom iba jeho oprávneným užívateľom t. j. zamestnancom žalovaného pôsobiacim na vybraných pracovných pozíciách s pridelenými prístupovými právami na základe požiadavky príslušného nadriadeného na poskytnutie prístupových dát, výlučne na plnenie služobných úloh, pre potreby súkromného a s výkonom štátnej služby nijako nesúvisiaceho charakteru. Žalovaný v kontexte uvedeného podotkol, že je potrebné konanie žalobcu vyhodnotiť vo všetkých súvislostiach s prihliadnutím na osobitné postavenie žalovaného v rámci systému orgánov štátnej správy, ktorého prioritnou úlohou je zabezpečovať správny výber daní. Žalobca opakovane v priebehu konania, napokon aj v rámci vyjadrenia k dovolaniu opätovne zdôraznil, že pri spracovaní žiadosti daňových subjektov s cieľom získania prístupu k elektronickej komunikácii s finančnou správou, mu boli údaje daňových subjektov známe, preto ich nezískaval z informačného systému finančnej správy. Podľa jeho názoru preto nedošlo k zneužitiu informácií. Žalovanému nespôsobil škodu a všetky pracovné úlohy vyplývajúce mu z jeho funkčného zaradenia si v danom období splnil, čoho dôkazom je, že zo strany žalovaného nedostal žiadne upozornenia ani napomenutie. Svoje konanie oľutoval, ako aj vysvetlil jeho motív. Napokon podotkol, že na základe jeho žiadosti po právoplatnom rozhodnutí súdu požiadal zo zdravotných dôvodov o uvoľnenie zo služobného pomeru. Rozhodnutím riaditeľa Daňového úradu Prešov č. XXXXXX/XXXX z 9. augusta 2021 bol uvoľnený zo služobného pomeru príslušníka finančnej správy dňom 30. septembra 2021.

20. Zo Služobného poriadku č. 2/2017 účinného od 1. júna 2017 (v spise na č. l. 37 až 41) tretieho oddielu ods. 3.1, písm. c), e), j), q) a s) vyplýva, že závažného porušenia služobnej disciplíny sa štátny zamestnanec dopustí najmä tým, že: c) zneužije informácie získané v súvislosti s výkonom štátnej služby na vlastný prospech alebo na prospech iného, e) vykonáva činnosť, ktorá ohrozuje dôveru verejnosti a služobného úradu v nestrannosť a objektívnosť jeho konania a rozhodovania, j) spreneverí zverené finančné prostriedky alebo iné ceniny, odcudzí alebo úmyselne poškodí majetok v správe služobného úradu alebo taký majetok neoprávnene použije, q) poruší povinnosť mlčanlivosti ustanovenú zákonom o štátnej službe a s tým spojené spôsobenie škody (rovnako sa posudzuje akékoľvek zneužitie informácií získaných pri výkone štátnej služby), s) dopustí sa konania, ktoré by mohlo viesť ku konfliktu záujmu služobného úradu s jeho osobnými záujmami. S obsahom služobného poriadku bol žalobca oboznámený 15. júna 2017 na porade pracovníkov Daňového úradu Prešov (v spise na č. l. 44).

21. K otázke týkajúcej sa posúdenia intenzity porušenia služobnej disciplíny štátnym zamestnancom dovolací súd v prvom rade uvádza, že zákon č. 55/2017 Z. z. je zákonom *lex specialis*, preto nie je možné porovnávať disciplinárnu zodpovednosť štátneho zamestnanca s porušením pracovnej disciplíny ostatných pracovníkov, ktorých činnosť je založená na zmluvnom vzťahu a posudzuje sa podľa Zákonníka práce. Z tohto pohľadu je nevyhnutné vychádzať z obsahu zákona č. 55/2017 Z. z., v zmysle ktorého sa úprava postavenia štátnych zamestnancov považuje za dôležitú oblasť spoločenských vzťahov a na účely tohto zákona sa za štátnu službu považuje činnosť zameraná na plnenie úloh orgánu štátnej správy, alebo úloh iného štátneho orgánu na plnenie štátnych záležitostí. Štátni zamestnanci sa v podstatnej miere priamo zúčastňujú na tvorbe a realizácii výkonu štátnej správy. Zároveň je štátna služba budovaná na princípoch, ktorými sa riadia štátni zamestnanci pri výkone štátnej služby a služobné úrady pri rozhodovaní v štátnozamestnaneckých vzťahoch. V povinnostiach štátneho zamestnanca sa taktiež odrážajú niektoré z princípov štátnej služby, ako napr. princíp politickej neutrality a princíp nestrannosti, princíp zákonnosti a princíp profesionality. Plnenie služobných úloh na základe definovaných kvalitatívnych kritérií (osobne, riadne, svedomite, čestne a včas) je jednou zo základných povinností, ktorá súvisí s vykonávaním štátnej služby. Služobné úlohy vo všeobecnosti vyplývajú z okruhu činností, ktoré sú uvedené v služobnej zmluve štátneho zamestnanca a v opise štátnozamestnaneckého miesta. Povinnosť štátneho zamestnanca oznámiť akýkoľvek konflikt záujmov sleduje cieľ ochrany verejného záujmu a vykonávania štátnej služby nestranne a nezáujmým spôsobom. Konfliktom záujmov je akákoľvek skutočnosť, ktorá môže ovplyvniť vykonávanie štátnej služby v spojitosti s existenciou osobných záujmov. Konflikt záujmov môže mať charakter vzťahu k veci alebo k osobe. Vzťahom k veci sa rozumie akýkoľvek vzťah k predmetu vykonávania štátnej služby, ktorý by mohol ohroziť verejný záujem. Nemusí ísť pri tom iba o osobný vzťah. Existencia konfliktu záujmov súvisiaca so vzťahom k osobe nemusí byť daná iba v zmysle blízkej osoby podľa jej definície § 116 Občianskeho zákonníka, ale aj akejkolvek spriaznenej osoby štátneho zamestnanca.

22. Štátny zamestnanec koná nestranne, najmä ak, koná a rozhoduje objektívne a odborne, navrhuje alebo prijíma riešenia vždy v súlade s verejným záujmom; sa nenechá pri konaní a rozhodovaní ovplyvniť svojimi pozitívnymi alebo negatívnymi vzťahmi ku konkrétnej fyzickej osobe alebo právnickej osobe; nezvýhodňuje žiadnu fyzickú osobu alebo právnickú osobu; koná tak, že pri riešení zhodných alebo obdobných prípadov medzi jednotlivými postupmi a výstupmi nevznikajú rozdiely, ktoré nie je možné odôvodniť objektívnymi skutočnosťami, najmä konkrétnymi rozdielnymi okolnosťami prípadu; vystupuje vo vzťahu k fyzickej osobe a právnickej osobe tak, že ju úmyselne alebo z nedbanlivosti neuvádza do omylu, informuje ju zrozumiteľne o jej právach a povinnostiach, okolnosti posudzuje bez uprednostňovania svojho osobného záujmu a v súlade s príslušnými všeobecne záväznými právnymi predpismi; nezneužíva svoje postavenie v štátnej službe na získanie výhody pre seba alebo inú fyzickú osobu alebo právnickú osobu alebo na spôsobenie nevýhody pre ostatných; sa zdrží konania, ktoré môže ohroziť dôveru v nestrannosť jeho rozhodovania a konania; sa správa aj mimo výkonu štátnej služby tak, že zachováva a posilňuje dôveru verejnosti v objektívnosť a nestrannosť štátnej služby (§ 111 ods. 1 zákona č. 55/2017 Z. z.).

23. Porušenie služobnej disciplíny je dôvodom na skončenie štátnozamestnaneckého pomeru výpoveďou pri menej závažnom porušení služobnej disciplíny, ale aj okamžitým skončením štátnozamestnaneckého pomeru pri závažnom porušení služobnej disciplíny. Zákon č. 55/2017 Z. z. nedefinuje a ani neobsahuje zoznam uvedených dvoch kategórií porušenia služobnej disciplíny. Otázka porušenia alebo nesplnenia konkrétnej povinnosti štátnym zamestnancom vzhľadom na mieru závažnosti je na posúdení služobného úradu prostredníctvom internej úpravy v služobnom poriadku. Jediným dôvodom okamžitého skončenia štátnozamestnaneckého pomeru služobným úradom je závažné porušenie služobnej disciplíny. Aj pri existencii takéhoto dôvodu je na zvážení služobného úradu, či bude postupovať takýmto spôsobom alebo štátnozamestnanecký pomer ukončí výpoveďou.

24. V preskúmvanej veci súdy nižších inštancií nesprávne posúdili intenzitu porušenia služobnej disciplíny, pokiaľ náležite nevyhodnotili povinnosti štátneho zamestnanca vyplývajúce nielen zo zákona č. 55/2017 Z. z., ale najmä zo Služobného poriadku č. 2/2017 tretieho oddielu ods. 3.1, písm. c), e), j), q) a s). Rozhodujúcou skutočnosťou pre posúdenie závažnosti konania žalobcu ako kontrolóra

daňových subjektov bolo, že v rámci určenej pracovnej doby reálne neplnil úlohy štátnej služby, ale vykonával práce nesúvisiace s opisom jeho štátnozamestnaneckého miesta, využíval údaje z informačného systému žalovaného, ku ktorým mal prístup vzhľadom na jeho pracovné zaradenie, ktoré tvoria daňové tajomstvo a sú osobnými údajmi, ktoré nesmel v tejto súvislosti používať mimo plnenia pracovných úloh. Závažná miera intenzity porušenia služobnej disciplíny v danom prípade vyplýva z neoprávneného využitia resp. použitia informácií sústredených v internom informačnom systéme žalovaného, určenom iba jeho oprávneným užívateľom výlučne na plnenie služobných úloh. Bez ohľadu na skutkové okolnosti týkajúce sa jeho rodinných príslušníkov, ich nepriaznivý zdravotný stav, ktorými sa žalobcami snažil vysvetliť a ospravedlniť jeho konanie, s prihliadnutím na postavenie žalobcu ako kontrolóra daňového subjektu, ktoré uvedené skutkové okolnosti je nepripustné zohľadniť a považovať ich za rozhodujúce pri posúdení intenzity porušenia služobnej disciplíny žalobcu. Podľa názoru dovolacieho súdu, použité údajov tvoriacich daňové tajomstvo a obsahujúce osobné údaje z informačného systému zamestnávateľa, ktorý mal zamestnanec pridelený za účelom plnenia služobných úloh vo svoj prospech alebo na prospech tretích osôb, vrátane blízkych resp. na akýkoľvek iný účel nesúvisiaci s plnením služobných úloh, je možné považovať za závažné porušenie služobnej disciplíny. Napokon sám žalobca si bol vedomý porušenia služobných povinností tým, že využil údaje, ktoré mal k dispozícii z titulu pracovného zaradenia kontrolóra na splnenie zákonnej povinnosti daňových subjektov pre seba a tretie osoby. Do úvahy preto neprichádza ani zohľadnenie plnenie služobných povinností s plnením povinností vyplývajúcich zo zákona č. 36/2005 Z. z.

25. Vychádzajúc z vyššie uvedeného preto dovolateľ dôvodne namietal nesprávne právne posúdenie intenzity porušenia služobnej disciplíny ako menej závažné, s ktorým záverom sa dovolací súd nestotožnil. Na základe uvedených dôvodov dovolací súd napadnutý rozsudok v potvrdzujúcom výroku o určení neplatnosti výpovede zrušil v súlade s § 449 ods. 1 CSP a vec mu v rozsahu zrušenia vrátil na ďalšie konanie (§ 450 v spojení § 390 CSP). Vzhľadom na zrušenie napadnutého rozhodnutia dovolací súd vecne neposudzoval uplatnený dovolací dôvod v zmysle § 420 písm. f) CSP vo vzťahu k potvrdzujúcemu výroku vo veci samej.

26. Podľa § 455 CSP ak bolo rozhodnutie zrušené a a k bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie a odvolací súd sú viazaní právnym názorom dovolacieho súdu.

27. V ďalšom konaní bude úlohou odvolacieho súdu opätovne prejednať a rozhodnúť o odvolaní žalovaného. Vysloveným právnym záverom vyplývajúcim najmä z bodu 24 odôvodnenia, v kontexte zhodnotenia okolností danej veci, ako aj právnej úpravy vyplývajúcej zo zákona č. 55/2017 Z. z. ako *lex specilias* je odvolací súd viazaný v súlade s princípom právnej istoty (§ 455 CSP, R 76/2016).

28. K uplatnenému dovolaciemu dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP proti výroku o odmietnutí odvolania proti výroku o vylúčení nároku na náhradu funkčného platu, dovolateľ argumentoval tým, že všetky konania týkajúce sa určenia namietanej neplatnosti výpovede, určenia o ďalšom trvaní zamestnávania a o náhrade mzdy spolu súvisia. Z uvedeného dôvodu považoval odmietnutie odvolania za arbitrárne.

29. Podľa § 420 CSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

30. Podľa § 431 CSP dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

31. Hlavnými znakmi charakterizujúcimi procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f) CSP sú zásah súdu do práva strany sporu a nesprávny procesný postup súdu reprezentujúci takýto zásah znemožňujúci procesnej strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia v takej miere (intenzite), v dôsledku ktorej došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Podstata práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky a ich spravodlivé rozhodnutie (I. ÚS 26/94).

32. Ustanovenie § 420 písm. f) CSP zakladá prípustnosť a zároveň dôvodnosť dovolania v tých prípadoch, v ktorých miera porušenia procesných práv strany nadobudla intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. V zmysle uvedeného ustanovenia treba za nesprávny procesný postup považovať postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zákonnému, ale aj ústavnoprávnemu rámcu, a tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti).

33. Pod porušením práva na spravodlivý proces (vo všeobecnosti) treba rozumieť taký postup súdu, ktorým sa účastníkom konania znemožní realizácia tých procesných práv, ktoré im právna úprava priznáva za účelom zabezpečenia spravodlivej ochrany ich práv a právom chránených záujmov v tom - ktorom konkrétnom konaní, pričom miera tohto porušenia znamená porušenie práva na spravodlivý proces; jeho súčasťou je aj náležité odôvodnenie rozhodnutia (II. ÚS 559/2018, III. ÚS 47/2019).

34. Podľa § 166 ods. 2 CSP ak sa v žalobe uvádzajú veci, ktoré sa na spojenie nehodia, alebo ak odpadnú dôvody, pre ktoré súd konania spojil, súd môže niektorú vec vylúčiť na samostatné konanie.

35. Rozhodnutie súdu o vylúčení veci na samostatné konanie je rozhodnutím, ktorým sa upravuje vedenie konania, proti ktorému nie je prípustné odvolanie. Z uvedeného dôvodu preto postupom odvolacieho súdu nedošlo k porušeniu procesných práv žalovaného a ani k vydaniu arbitrárneho rozhodnutia. Odvolací súd správne postupoval ak odvolanie proti uvedenému výroku odmietol ako neprípustné v súlade s ustanoveniami § 355 ods. 2, § 357 a § 386 písm. c) CSP.

36. O arbitrárnosti (svojvôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (m. m. I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 383/06), čo sa netýka preskúmvanej veci.

37. Vzhľadom na uvedené dôvody dovolací súd konštatuje, že v procesnom postupe odvolacieho súdu vo vzťahu k uvedenému výroku, nezistil existenciu vady zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP, preto dovolanie proti uvedenému výroku odmietol ako neprípustné v súlade s § 420 písm. f) CSP.

38. O trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania rozhodne odvolací súd v súlade § 453 ods. 3 CSP v spojení s § 262 ods. 1 a § 255 CSP.

39. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.